

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΒΔΟΜΗΝΗ

ΒΤΟΣ ΚΒ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ, 1889. ΑΡΙΘ. 253.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 5.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΝΑΠΑΥΟΜΕΝΟΣ.

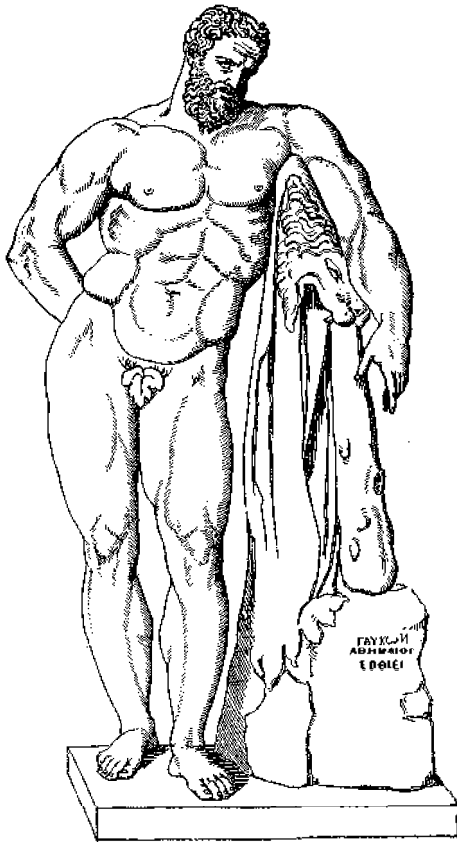
κροί μου ἀναγνώσται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἦτο εἰς τῶν διασέμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος. Εὐεργέτης δὲ μεγάλως τὴν ἀνθρωπότητα, ἐξολοθρεύων ληστάς καὶ ἀγρία θηρία, τὰ ὅποια κατερήμονον τὴν χώραν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων κατορθωμάτων τῆς ἀνδρείας του, τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ.

Διὰ τὰς εὐεργεσίας του ταύτας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀπεθέωσαν μετὰ θάνατον, προσφέροντες εἰς αὐτὸν θείας θυσίας, καὶ κτίσαντες εἰς τιμὴν αὐτοῦ ναοὺς καὶ συστήσαντες ζορτάς καὶ ἀγῶνας.

Ἰερὰ ἦσαν εἰς αὐτὸν ἡ λεύκη, ἡ ἐλαία, ἡ κισσός, καὶ αἱ θερμαί πηγαί. Παρίστατο δὲ ὑπὸ τρεῖς μορφάς ὑπὸ τῆς τέχνης, — ὡς βρέφος, ὡς νεανίας, καὶ ὡς ἀνὴρ ἐξέχου εὐρωστίας, ροπαλοφόρος, φέρων λεοντήν, καὶ ἔχων κόμην βραχέαν καὶ ἐκφράσιν σοβαράν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παρίστα τὸν Ἡρακλῆ ἀναπαυόμενον. Κατεσκευάσθη δὲ ὁ ἀνδριὰς οὗτος ὑπὸ τοῦ Λυσίππου, ὡραία ἀπομίμησις τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ρώμης. Οἱ δώδεκα δὲ ἄθλοι τοῦ παριστάνοντο εἰς τὰς μετώπας τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τοῦ Θησείου ἐν Ἀθήναις. Τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ζωῆς, τῶν κατορθωμάτων, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ἡρακλέους εὐρίσκουσιν οἱ μύ-

Ὁ Ἡρακλῆς ἀναπαυόμενος.

ΣΟΥ ΧΡΕΙΑΝ ΕΧΩ.

Διὰ τὴν φίλην Ἐφ. ἰδὼν Παίδων.
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

Σοῦ χρεῖαν ἔχ' αἶε,
Χριστὲ θεέ!
Ἡ σὴ φωνὴ χαρᾶς
Πληροῦ ἐμέ.

Χορός }
Σοῦ χρεῖαν, ὦ! Σοῦ χρεῖαν,
Σοῦ ἔγω ἴσασι!
Εὐλόγησον με, Σῶτερ!
Προστρέχω σοί.

Χορός.— Σοῦ χρεῖαν, ὦ! κτλ.
Σοῦ χρεῖαν ἔχ' αἶε,
Ἐθέ σ' ἐμέ.
Νεκῶ τοὺς πειρασμοὺς
Συζῶν με σέ.

Χορός.— Σοῦ χρεῖαν, ὦ! κτλ.
Σοῦ χρεῖαν ἔχ' αἶε,
Γελῶν θρηνῶν
Ὁ βίος ἄνευ σοῦ,
ὦ, τι δευτέρη!

Χορός.— Σοῦ χρεῖαν, ὦ! κτλ.
Σοῦ χρεῖαν ἔχ' αἶε
Σὺ δίδαξον
Τὰς ὑποσχέσεις σου
Ἐκπλήρωσον.

Χορός.— Σοῦ χρεῖαν, ὦ! κτλ.
Σοῦ χρεῖαν ἔχ' αἶε,
Πανάγιε!
Σὸν πόνησον, ἐμέ,
Θεοῦ Υἱέ.

Γ. Κ.

Η ΧΑΪΔΗ.

(*128 προηγούμενον φύλλον).

Ὁ γέρον ἰκέθησε καὶ ἐπὶ τινα λεπτά τῆς ὥρας δὲν ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ, ἕνεκα συγκινήσεως διὰ τὴν ἀνέλπιστον ὑποδοχὴν, τὴν ὑποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἱεροκῆρυκα. Ἀλλὰ τέλος συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ εἶπεν· « Ἦλθα, κύριε μου, νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ λησμονήσῃς ὅ,τι σὲ εἶπον ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, νὰ μὴ μνησικακήσῃς δὲ ἐναντίον μου, διότι ἐστάθην τόσο ἀκατάπειστος εἰς τὴν καλὴν σου ἐκείνην συμβουλὴν. Πραγματικῶς εἶχες δίκαιον, ἐγὼ δὲ ἄδικον. Τώρα ὅμως θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου καὶ θὰ φροντίσω νὰ εὐρῶ ἐν οἴκημα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ διὰ τὴν Χαΐδην εἰς τὸ Δόρφλη τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα. Διότι ὁ χειμὼν εἶναι πολὺ δυνατὸς διὰ τὴν μικρὰν μου ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, αὐτὴ δὲ εἶναι πολὺ ἀδύνατος. Γνωρίζω ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἰδῶ κάτω μὲ ὑποβλέπουν ὀλίγον, ἀλλ' εἶμαι ἄξιος τούτου, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ σεῖς, καλέ μου ποιμὴν, θὰ μὲ ὑπερασπισθῆτε. »

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἱεροκῆρυκος ἔλαμψαν ἀπὸ χαρᾶν, ἐνῶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος καὶ ἐσφιγξεν αὐτήν, λέγων μὲ πολλὴν συγκίνησιν, « Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν σου ταύτην· ἐὰν ἔλθῃς καὶ κατοικήσῃς μεταξύ μας πάλιν, δὲν θὰ ἔχῃς αἰτίαν νὰ μετανοήσῃς, θὰ μὲ εὐρῃς δὲ πάντοτε εἰλικρινῆ καὶ καλὸν φίλον σου. Ἐλπίζω προσέτι ὅτι θὰ ἀπεράσωμεν ἡμῶς πολλὰς εὐχαρίστους ἡμέρας, θὰ εὐρωμεν δὲ καὶ ἄλλους καλοὺς φίλους διὰ τὴν ἐγγύησιν σου. »

Ἀφοῦ εἶπε ταῦτα ὁ καλὸς ἱεροκῆρυξ ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Χαΐδης καὶ ἐθώπευσε τὰ χριελάμαλλα τῆς καὶ συνώδευσε αὐτήν καὶ τὸν παπποῦ τῆς μέχρι τῆς αὐλόθυρας, εὐχηθεὶς εἰς αὐτοὺς καλὸν κατευθίδιον εἰς τὴν οἰκίαν των.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δόρφλη, ἰδόντες τὸν γέροντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἤρχισαν νὰ συναθροίζωνται ἐξω τῆς οἰκίας τοῦ ἱεροκῆρυκος, ἐνῶ αὐτὸς εὐρίσκετο ἐντός, καὶ νὰ συζητοῦν μεταξύ των τί τάχα νὰ ἤθελε ὁποῦ κατέβη κάτω ἀπὸ τὸ βουνό του.

— Δὲν εἶδες, εἶπεν εἰς ἐκ τῶν συναθροισθέντων, πόσον προσεκτικῶς ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν ἐγγύησιν του; Βεβαίως δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἦναι τόσο κακὸς ἄνθρωπος ὅσον τὸν παριστάνουν!

— Βεβαιότατα, παρετήρησεν ἄλλος τις, ἀλλῶς δὲν θὰ ἐπήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱεροκῆρυκος!

— Ἐγὼ τὸ εἶπα ἐξ ἀρχῆς! ἐξεφώνησεν ὁ ψωμάς, ὅτι κοράσιον τόσο μικρὸν δὲν θὰ ἄφινε τὰ ἀγα-

θά, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὴν Φραγκφόρτην καὶ δὲν θὰ ἤρχετο εἰς τὸν παπποῦ τῆς, ἂν αὐτὸς ἦτο τραχὺς καὶ σκληρὸς—θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ τὸν φοβῆται. »

Ἡ συζήτησις αὕτη εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα νὰ διεγείρῃ τὴν συμπάθειαν τῶν ἀνθρώπων ὑπὲρ τοῦ γέροντος τόσο πολὺ, ὥστε ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱεροκῆρυκος εἰς τὴν ὁδόν, τὸν περιεκύκλωσαν καὶ δὲν ἐπρόφθανον ποῖος πρῶτος νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρά του λέγοντες, « Χαίρομεν, παπποῦ, διότι σὲ βλέπομεν πάλιν μεταξύ μας! » τοὺς συνώδευσαν δὲ εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν οἰκίαν των ἐπάνω εἰς τὰ βουνά. Τὸν παρεκάλεσαν δὲ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅταν ξανακαταβῆ πάλιν εἰς τὸ Δόρφλη. Ὅταν ὁ λαὸς τοὺς ἀρῆκε μόνους ὁ γέρον ἐστάθη καὶ παρετήρει τοὺς ἀναχωροῦντας ἀνθρώπους μὲ τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ὥστε τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Τοῦτο παρετήρησε καὶ ἡ Χαΐδη, καὶ εἶπε, « Σήμερον, παπποῦ, μοῦ φαίνεσαι πολὺ ὠραϊότερος. Ποτέ πρότερον δὲν σὲ εἶδον τόσο ὠραῖον! »

« Πραγματικῶς, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, μειδιῶν. Σήμερον αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ καλῆτερον παρ' ὅ,τι δύναμαι νὰ ἐνόησω, ἢ ἀξίζω. Τὸ νὰ ἦναι τις εἰρηνευμένος μὲ τὸν Θεὸν καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι τῷ ὄντι εὐτυχία. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐσκόπει τοῦτο, ὅταν σὲ ἐστειλεν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, Χαΐδη. »

Οὕτως συνομιλοῦντες ἐφθασαν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Πέτρου. Ὁ γέρον τότε ἀντὶ νὰ διευθυνηθῆ εἰς τὴν καλύβην του, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ Πέτρου, ὅπου ἡ τυφλὴ κυροῦλα ἐκατοικοῦσε μὲ τὴν μητέρα τοῦ Πέτρου, καὶ ἐχαίρησεν τὴν γραίαν, εἰπὼν, « Καλὴ ἡμέρα, κυροῦλα! Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήσῃ. Τί λέγετε, θὰ ἐργασθῶμεν μαζὺ εἰς τὴν ταπητοποιίαν πρὶν ἔλθῃ τὸ φθινόπωρον καὶ ἀρχίσουν νὰ πνέουν οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι; »

« Θεέ μου! ἀνέκραζεν ἡ γραία. Ὁ παπποῦς! Πόσον χαίρω, διότι ἐζῆσα νὰ ἰδῶ τὴν μεταβολὴν ταύτην εἰς αὐτόν! Καὶ τώρα παπποῦ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω καὶ προσωπικῶς δι' ὅσα ἔχεις κάμει δι' ἡμᾶς. Εἶθε δὲ ὁ Κύριος νὰ σὲ ἀνταμειψῇ διὰ τοῦτο! Σὲ παρακαλῶ δέ, ἂν ποτε σὲ ἔκαμα κἀνὲν κακὸν νὰ μὴ μὲ τιμωρήσῃς διὰ τοῦτο, ἀφίρων τὴν Χαΐδην νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ πάλιν. Δὲν ἤξεύρεις πόσον τὴν ἀγαπῶμεν! » Ταῦτα εἰπούσα ἐσφιγξε τὴν Χαΐδην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Μὴ ταράττεσαι διὰ τοῦτο, κυροῦλα, εἶπεν ὁ γέρον. — Ὅλοι ἡμεῖς θὰ μένωμεν μαζὺ. Εἶθε δὲ ὁ Κύριος νὰ εὐδοκήσῃ ἡ συμβίωσις μας νὰ ἦναι μακροχρόνιος!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου εἰ-

συρε τὸν γέροντα ἑλαφρῶς εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς καλύβης καὶ εἰδείξεν εἰς αὐτὸν τὸ ὠραῖον καπέλο καὶ τὰ πτερά, καὶ διηγῆθη εἰς αὐτὸν ὅλον τὸ μικρὸν ἐκεῖνον ἐπεισόδιον μὲ τὴν Χαϊδὴν καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν ἐσκόπευε νὰ τὰ πάρῃ ἀπὸ αὐτῆν.

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ὁ γέρον ἐκύτταξε τὴν Χαϊδὴν καὶ εἶπε, «Τὸ καπέλον εἶναι ἰδικόν της καὶ ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ τὸ ξαναφορέσῃ καλῶς.

Ἐὰν δὲ σοὶ τὸ ἰδώρῃς, κράτησέ το.»

Ἡ Βριγέτη ὑπερεχάρη εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ γέροντος, καὶ εἶπε, «Τὸ καπέλο τοῦτο ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ δέκα μάρκας. Κῦτταξέ το! πόσον ὠραῖον εἶναι, ἐξεφώνησε, κρατοῦσα τὸ καπέλο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της. Συλλογίσου πόσον θαυμαστά πράγματα ἡ Χαϊδὴ ἔφερε μαζὺ της ἀπὸ τὸ Φράγφορτ! Ἐσκέφθην πολὺ νὰ στείλω καὶ ἐγὼ τὸν Πετράκη μου ἐκεῖ. Πῶς σοῦ φαίνεται, παππού;»

Νομίζω, εἶπεν ὁ γέρον, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ βλάψῃ τὸν Πέτρον, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται προτιμότερον νὰ ἀναμῆν ὁ Πέτρος μίαν καλὴν εὐκαιρίαν.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν καλύβην τῆς γραίας, ὁ Πέτρος εἰσήλθε μὲ ὀρμητὴν κινήσων «Ἐν γράμμα! ἐν γράμμα γιὰ τὴν Χαϊδὴν!» Ἡ Χαϊδὴ ὡς ἀστραπὴ ἤρπασε τὸ γράμμα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πέτρον, καὶ μόλις ἐκύτταξε τὴν ἐπιγραφὴν ἀνεφώνησεν, «Εἶναι ἀπὸ τὴν καλὴν κυρίαν Κλάραν! Καθήσατε καὶ θὰ τὸ ἀναγώσω.»

Ὅλοι διὰ μίαν ἐκάθησαν καὶ ἡ Χαϊδὴ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ.

«Ἀγαπητὴ μοι Χαϊδὴ.

Ἄφ' ὅτου ἀνεχώρησες ἀπ' ἐδῶ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ κάμω τίποτε. Εἶμαι σὰν ξεκουτιασμένη. Πάντοτε σὲ ἐνθυμούμαι καὶ θέλω νὰ σὲ ξαναἰδῶ. Παρακάλεσα πολὺ τὸν πατέρα μου νὰ μὲ φέρῃ ἕως αὐτοῦ, καὶ ὑποσχέθη τὸ ἐρχόμενον καιρὸν νὰ μὲ συνωδέσῃ ὁ ἴδιος ἕως εἰς τὰ βουνά σας. Ὅχι μόνον δὲ αὐτὸς θὰ ἔλθῃ νὰ ἰδῇ τὸν παππού σου, ἀλλὰ καὶ ἡ καλὴ κυροῦλα Σήσμαν θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ, ὥστε θὰ διασκεδάσωμεν λαμπρὰ αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ βουνά σας μὲ ταῖς γίδες σας καὶ μὲ τὸν Πέτρον καὶ θὰ ἴδωμεν καὶ τὴν τυφλὴν κυροῦλαν. Ἐν τῷ μεταξὺ χαῖρε καὶ μὴ λησμονῆς τὴν μικρὴν καὶ ἀγαπητὴν σου φίλην

Κλάραν.»

Εἰς τὴν ἀναγνώσιν τοῦ γράμματος ὅλων τὰ πρόσωπα ἤστραψαν ἀπὸ χαρᾶν, ἀλλὰ τῆς Χαϊδῆς ἡ καρὰ δὲν εἶχεν ὄρα, ἐπήδη καὶ ἐτραγωδοῦσε καὶ ἔλεγε χίλια καλὰ πράγματα διὰ τὴν κυρίαν Κλάραν καὶ τὴν καλὴν κυροῦλαν Σήσμαν, καὶ δὲν εἶχε λόγους νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ καλωσύνην τοῦ κ. Σήσμαν.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός, παρετήρησεν ὁ παππὸς ἐπὶ τέλους· ἴαξ ἴδωμεν τοὺς ἀγαθοὺς τοῦτους φίλους μας — ὁ Θεός μᾶς τοὺς στέλλει διὰ καλόν. Καὶ τώρα, Χαϊδὴ, ἄς υπάγωμεν εἰς τὴν καλύβην μας. Καλὴν νύκτα, κυροῦλα, καὶ σὺ Πέτρε μὲ τὴν μητέρα σου. Αὔριον θὰ σὰς ἴδωμεν πάλιν.

Ἄφου ὁ γέρον ἐπέστρεψε μὲ τὴν Χαϊδὴν εἰς τὴν καλύβην τῶν καὶ ἰδείπνησαν τὸ λιτόν των δεῖπνον, νύχαρίστησαν τὸν Κύριον καὶ ἐπλαγίασεν ἕκαστος εἰς τὴν ἀχυρένιαν κλίνην του, πλήρεις χαρᾶς διὰ τὴν μέλλουσαν ἔλευσιν τῶν ἀγαπητῶν των φίλων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ.

Μίαν ἐσπέραν ἄνθρωπος τις ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν κηρίον ἀναμμένον καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίνειν σπειροειδῶς μίαν κλίμακα.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησε τὸ κηρίον.

— Ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου τούτου, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος.

— Καὶ τί θὰ κάμῃς ἐκεῖ;

— Ὅα δείξω εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἐρχοῦνται μακρὰν ἀπὸ τὸ πέλαγος, ποῦ εἶναι ὁ λιμὴν, διὰ νὰ μὴ λανθασθοῦν καὶ ναυαγήσουν εἰς τοὺς βράχους, διότι εἰμῶδα ἐδῶ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος, ὅπου τὰ πλοῖα διευθύνονται καὶ τώρα εἶναι ὥρα νὰ ἴδουν τὸ φῶς μας.

— Ἀλοῖμονον! ἀπεκρίθη τὸ κηρίον, κανὲν πλοῖον δὲν δύναται νὰ ἰδῇ τὸ ἰδικόν μου φῶς! Εἶναι τόσο μικρόν!

— Ἐὰν τὸ φῶς σου ἦναι μικρόν, τήρησέ το ἀναμμένον, καὶ ἤρχισε τὰ λοιπὰ εἰς ἐμέ, — εἶπεν ὁ φύλαξ τοῦ πύργου, ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν, εἰσήλθεν εἰς τὸν φανὸν καὶ ἤναψε τοὺς δύο ἰσχυροὺς λαμπτήρας, οἱ ὁποῖοι βοηθοῦμενοι ἀπὸ ἰσχυρὰς ἀνακλαστικὰς ὑέλους, ἤρχισαν νὰ πέμπον κηλετον φῶς ἐπὶ πολλὰ μίλια μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν.

Μετὰ τοῦτο ὁ φύλαξ ἐσβυσε τὸ κηρίον καὶ τὸ ἔβαλε κατὰ μέρος, ἀλλὰ τὸ κηρίον εἶχε κάμει τὸ ἔργον του. Ἄν καὶ τὸ φῶς του ἦτο μικρόν καὶ ἀμυδρόν, ἦτο ὅμως τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνήπτοντο τὰ μεγάλα φῶτα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ἰσχυροῦ των φωτὸς ὠδηγοῦν τὰ πλοῖα ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα ἐν καιρῷ σκότους.

Ὅτω καὶ εἰς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ἂν καὶ μικροὶ καὶ ἀδύνατοι, δύνασθε ὅμως διὰ τῆς καλῆς καὶ εὐσεβοῦς συμπεριφορᾶς σας νὰ ὀδηγήτε ἄλλους εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν.

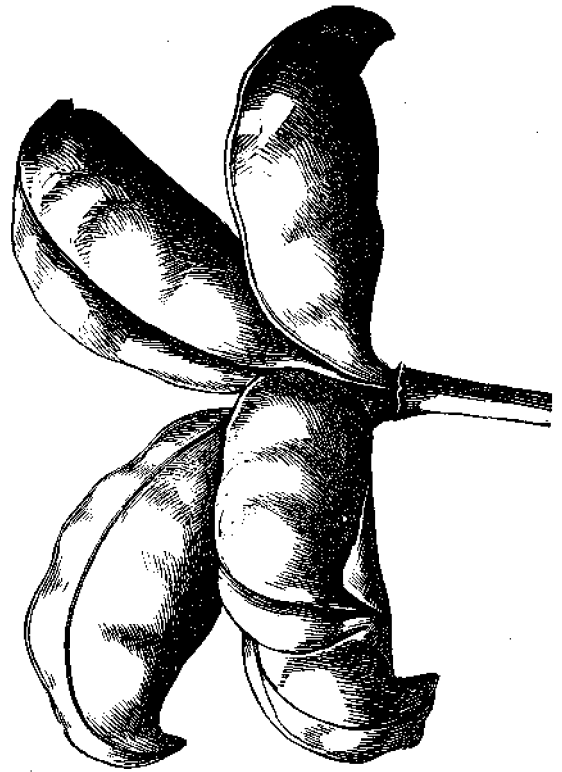
ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΑΡΠΟΣ.

Τὸ φυτόν, τὸ ὁποῖον παράγει τὸ νέον τοῦτο εἶδος καρποῦ, ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Κόλα, εἶναι δὲ αὐτοφυὲς τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ φαίνεται προωρισμένον νὰ καθέξη ἐπίσημον θέσιν μεταξύ τῶν χρησίμων προϊόντων εἰς τὸν ἄνθρωπον.

τσοκολάτα εἶναι πολὺ θρεπτικοί. Ἐν φλιτζάνι ἐκ τῆς τοιαύτης σκευασίας διατηρεῖ ἓνα ἐργάτην ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνευ ἄλλης τροφῆς.

Ἄλλ' ὁ καρπὸς οὗτος ἐκτὸς τῆς θρεπτικότητος ἔχει καὶ ἄλλην πολὺτιμον ιδιότητα, νὰ καθαρίζη τὸ ὕδωρ κάλλιον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄνθρακος. Μικρὰ ποσότης αὐτοῦ ῥιπτομένη εἰς ἀγγεῖον ὕδατος καθαρίζει τὸ ὕδωρ ἐντελῶς καὶ οὕτω τὸ κα-

Θαυμάσιος καρπός.

Οἱ ἐντόπιοι μεταχειρίζονται τοὺς καρποὺς τούτους ὡς ἱερὰ σύμβολα, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ὡς φυλακτήρια, ὅπως εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος μεταχειρίζονται τὸν πεντάλωτον καρπὸν τοῦ ἀπηγάνου, εἶδη τινὰ κογχυλίων, τὰ σκόροδα κλ.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουν ἐνώπιόν των τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη καὶ τὸν καρπὸν τοῦ χρησίμου τούτου δένδρου. Οἱ καρποὶ μόνον εἶναι ἐν χρήσει κατὰ διαφόρους τρόπους. Πρῶτον μιννυόμενοι μὲ κοινὴν τσοκολάταν, εἰς ἀναλογίαν ἐν πρὸς δύο, κάμνουν τὸ μίγμα πολὺ θρεπτικώτερον τῆς ἀπλῆς τσοκολάτας. Παρασκευαζόμενοι ὡς ἡ

θιστῆ ὑγιεινὸν καὶ κατάλληλον διὰ πᾶσιν.

Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διέταξε νὰ γείνουσι πειράματα μὲ τοὺς καρποὺς τούτους, καὶ ἂν ἐπιτύχουν, τότε θὰ προμηθεύη τοὺς στρατιῶτας ἐν καιρῷ πολέμου μὲ κομμάτια πάστας ἀπεξηραμένης ἐκ τῶν καρπῶν τούτων. Οἱ δὲ γεωκλήμονες ἤρχισαν νὰ ἐπεκτείνουσι τὴν καλλιέργειάν του, ὄχι μόνον εἰς τὰς χώρας, ὅπου φύεται αὐτομάτως, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας θερμὰς χώρας, εὐρέθη δὲ ὅτι δύναται νὰ καρποφορῇ καὶ εἰς ὕψος 1000 ποδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

ΙΑΠΩΝΙΔΕΣ.

Ἡ θέσις τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπερῆν ἀνεκάθεν ὑψηλοτέρα τῆς θέσεως τῶν γυναικῶν εἰς τὴν λοιπὴν Ἀνατολήν. Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ἐθνικῆς ὑπάρξεως τῆς Ἰαπωνίας αἱ γυναῖκες κατεῖχον ἀξιώματα περιφανῆ εἰς τὸ ἔθνος. Ἐκ τῶν 123 ἡγεμόνων τῆς χώρας 9 ἦσαν γυναῖκες, αἱ ὑποαῖ εἶχον μεγάλην ἐποροφὴν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Κράτους.

Καὶ εἰς τὰ γράμματα δὲ διεκρίθησαν. πλουτίσασαι τὴν φιλολογίαν διὰ πλήθους ποιήσεων καὶ ἄλλων συγγραφῶν εἰς τὴν Ἰαπωνικ. γλῶσσαν, ἐνῶ οἱ λόγιοι Ἰαπωνοὶ συνέγραφον εἰς τὴν Κινεζικὴν.

Τὴν σήμερον αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Ἰαπωνίαν εἶναι περιωρισμέναι, μηδὲν μετέχουσαι τῶν δημοσίων πραγμάτων. Ἐκπαιδεύονται ὁμοῦς εἰς τὰ γράμματα, αἱ μὲν κόραι τῶν πλουσίων κατ' οἶκον, αἱ δὲ τῶν πτωχῶν εἰς τὰ δημοσία σχολεῖα.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν Χριστιανῶν Ἱεραποστόλων ἐν Ἰαπωνίᾳ, καὶ τὴν ἰδρυσιν παρθενωγαγείων, ἡ γυναικεῖα ἐκπαίδευσις ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν τῶν πεπολιτισμένων καὶ χριστιανικῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ βαίνει παραλλήλως μὲ τὴν τῶν ἀνδρῶν. Τινὲς τῶν γυναικῶν ἤρχισαν νὰ σπουδάζουν καὶ τὴν ἰατρικὴν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ δύο Ἰαπωνίδας ὑψηλῆς τάξεως, φερούσας τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν. Ὁ εὐρωπαϊκὸς συμφῶς ὅμως ἤρχισε νὰ εισάγηται καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ μετ' ὀλίγον

θέλει ἐξοστρακίσει ἐξ αὐτῆς τὸν ἀναπαυτικὸν καὶ ἀπλοῦν ἐντόπιον ἱματισμὸν.

— *Εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας* τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν ἤδη 22 Ἱεραποστολικαὶ Ἐταιρεῖαι ἀποτελούμεναι ὑπὸ γυναικῶν. Αἱ ἑταιρίαι αὗται συντηροῦσι 75 γυναῖκας Ἱεραποστόλους καὶ

αντιεπιβιβωσσί περὶ τὰ 5,000,000 φρ. κατ' ἔτος.

— *Αἱ πέντε μεγάλα* Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις διατηροῦσι στρατὸν κακτικὸν συνιστάμενον ἐκ 12,000,000 ἀνδρῶν ἐκτὸς τῶν στόλων τῶν, οἵτινες εἶναι διπλάσιοι τοῦ πρὸς 20 ἔτων ἡνωμένου στόλου ὅλων τῶν Κρατῶν τοῦ κόσμου!

— Ὁ Πύργος Ἐιφφελ, ὅστις ἀνεγείρεται ἤδη εἰς τὸ μέρος τῆς ἐκθέσεως ἐν Παρισίαις, θὰ ἔχη ὕψος 984 ποδῶν. Κατασκευάζεται δὲ ἐκ σιδήρου καὶ ἔχει 4 πατώματα. Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα θὰ ἀνέρχονται διὰ κλιμάκων—συγχρόνως ὅμως εἰς τοῦτο καὶ εἰς τὰ ἄλλα τρία θὰ ἀνέρχεται τις καὶ διὰ μηχανήματος, κινουμένου δι' ἤλεκτρισμοῦ, καθήμενος ἀναπαυτικὰ εἰς καναπὲν μετὰ δια-

Ἰαπωνίδες.

φῶρων ἄλλων. Ὁ πύργος οὗτος ὠρίσθη πρὸς φωτισμὸν τῆς ἐκθέσεως. Εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ θὰ τοποθετηθῇ ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ δυνάμενος νὰ φωτίξῃ ὅλον τὸν χῶρον τῆς ἐκθέσεως!

— *Ἀπεκαλιψθῆ* ἰσχύτως ἐν Σκωτίᾳ ἐν κατὰστῆχον τοῦ 16^{ου} αἰῶνος, ἐν ἀρχῇ τοῦ ὁποίου ὁ αἴματος εἶχε γράψει τὰ ἐξῆς: «Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ νὰ τηρήσῃ καὶ αὐτὸ καὶ ἐμὲ τιμῶν!»

ΣΩΜΑΣΚΙΑ.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον, «νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιῆς». Τὸ λόγιον τοῦτο ἐκφράζει τὴν τελείαν εὐεξίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ δὴ, ὁ νοῦς καὶ τὸ σῶμα ἐξ ἴσου πρέπει νὰ τηρῶνται εἰς ὑγιᾶ κατὰστασιν, καὶ οὔτε τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος νὰ παραμελῶμεν χάριν τῆς τῆς διανοίας, οὔτε τὴν ὑγίαν τοῦ νοῦς χάριν τῆς τοῦ σώματος. Ἡ ὑγιῆς κατάστασις τοῦ τε νοῦς καὶ τοῦ σώματος, ἐννοεῖται, ὅτι παράγεται διὰ τῆς ἀσκήσεως. Δυστυχῶς τὴν σήμερον καὶ ἰδίως μεταξὺ τῶν νέων τοῦ ἔθνους μας κλιθερκεῖται ἡ ἀνάπτωξις τοῦ νοῦς καὶ παραμελεῖται τὸ σῶμα. Δὲν ἀμφιβέλλομεν ὅτι πολλοί, πλείστοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων», ἐπιδιδάμενοι μὲ ζῆλον καὶ φιλομαθειαν εἰς τὰς σπουδάς των, δὲν σκέπτονται περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος των. Καὶ ἐνόσω μὲν εἶναι εἰς τὰ κατώτερα σχολεῖα, ἔχουσι βεβαίως τὴν ἀναγκίαν σωμασκίαν μὲ τὰ παιγνίδια καὶ τὰς «τρέλλας» τῶν παιδίων. Ὅταν ἤμως εἰσέλθουν εἰς τὸ Ἑλλην. σχολεῖον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ γυμνάσιον, παύουν φυσικὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τὰ ζωηρὰ παιγνίδια, καὶ αὐτοὶ ἀρχίζουσι συνάμα περισσότεραν μελέτην. Οὕτω δὲ τὸ εὐρωστον παιδίον γίνεταί νεὸς κακῶς ἀνεπτυγμένωσ σωματικῶσ, καὶ ὁ νοῦς του δὲν εἶναι εἰς τὴν πρέπουσαν εὐρωστον κατάστασιν, ἀν καὶ δύναται νὰ κατέχη πολλὰς γνώσεις.

Τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς σωμασκίας ἐνόησαν καὶ οἱ ἐνδοξοὶ πρόγονοὶ μας, οἵτινες ἐθεώρουν ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων στοιχείων τῆς ἐκπαίδευσσεως τῶν νέων τὴν γυμναστικὴν. «Ὁ νεὸς ἐδιδάσκετο ἀμουσική» τοῦτο δ' ἐννοεῖ ὅχι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς καλοῦμεν «μουσικὴν», ἀλλὰ «τὰς καλὰς τέχνας», ἢ τὴν ἐλευθέριον ἐκπαίδευσιν, πρὸς διάκρισιν τῆς «βαναύσου» ἐκπαίδευσσεως.

Ἄλλ' ὅπως τὴν σήμερον ἡμεῖς παραμελοῦμεν τὸ σῶμα χάριν τοῦ νοῦς, ὑπῆρχον καὶ τὸ πάλαι ἄνθρωποι, οἵτινες παρημέλουν τὸν νοῦν χάριν τοῦ σώματος. Καὶ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Σπαρτιᾶται, οἵτινες ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐγυμνάζοντο σωματικῶσ διὰ κακουχιῶν καὶ ἀγῶνων, μὴ δίδοντες καιρὸν πρὸς διανοητικὴν ἀνάπτωξιν, μάλιστα ἀπηγόρευον τὴν μελέτην καὶ ἐντριβὴν εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Ἐγένεσαν μὲν λαμπροὶ καὶ γενναῖοι στρατιῶται, ἀλλ' ἡ ἀνδρεία των ἦτο ὡς ἡ τῶν ἀλόγων ζῶων, καὶ ἦσαν ὑπὲρ πάντας αἰσχροκερδεῖς καὶ ἀσπλαγχοὶ. Εἰς αὐτοὺς βλέπομεν τὴν κατάχρησιν τῆς σωμασκίας, ἐνῶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους

βλέπομεν τὴν ἀρμονικὴν καὶ ὀρθὴν ἐνωσιν τῆς σωμασκίας καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ νοῦς.

Ἄλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Γραφῆς, μολοντὶ ἡ Γραφὴ ἀνακφέρειται κυρίως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι κα ἡ τῆς καταφρονήσεως τοῦ σώματος. Εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην, ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἔχει πολλὰς διατάξεις περὶ τῆς καθαριότητος τοῦ σώματος (πρᾶγμα σπουδαιότατον διὰ τὴν ὑγίαν) καὶ ἡ Νέα Διαθήκη ἐπιβάλλει τὴν ἐγκράτειαν εἰς ὅλα τὰ ἀφορώντα τὸ σῶμα. Ἄλλὰ προῖοντος τοῦ χρόνου, μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἤρχισε νὰ εἰσέρχεται ἡ πλάνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αἱ διατάξεις τοῦ Εὐαγγελίου νὰ διαστρέφονται ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας. Τότε ἤρχισεν ἡ μοναχικὴ μανία, μὲ τὰς κακουχίας τοῦ σώματος. Εἰς τὴν Δυτικὴν ἐκκλησίαν ὁ μοναχικὸς βίος διετήρησεν ὅλην τὴν σκληρότητά του ἐπὶ μακρότερον χρόνον παρὰ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Μοναχοὶ καὶ μοναχίαι ἔδερν τὰ ἑαυτῶν σώματα μὲ μαστίγας ἐχούσας σιδηροὺς κόμβους, ἐφόρου τὸν αὐτὸν μάλλινον χιτῶνα θέρος καὶ χειμῶνα, χωρὶς οὔτε τὸν χιτῶνα οὔτε τὸ σῶμα των νὰ πλύνουν ποτέ! Καὶ ἐνόμιζον ὅτι ὅσω ἀσθενέστερον καὶ ρυπαρώτερον καὶ ἐλειονότερον ἦτο τὸ σῶμα, τόσοσ ὑγιεστερὰ καὶ καθαρωτέρα ἐγίνετο ἡ ψυχὴ! Καὶ ἡ πλάνη αὕτη, ὡς ἱστορεῖ ὁ Βικτωρ Οὐγκῶ εἰς τοὺς «Ἀθλίους» του, διετηρεῖτο ἐν Γαλλίᾳ ἕως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος. Καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουν ὀλίγα κοινότητες μοναχῶν ὅπου οἱ μοναχοὶ ζοῦν ἐντὸς ὑπογείων καὶ κοιμῶνται ἐντὸς νεκρικῶν φερέτρων κτλ.

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου διαδιδόμενον ἤδη καθαρῶσ διεσκορπίσε πολλὰς δεισιδαιμονίας καὶ τὴν σήμερον γνωρίζομεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀρέσκειται εἰς τὸν ὅσω τὸ δυνατόν τελειότερον ἄνθρωπον, εἰς ἐκεῖνον δηλαδὴ, ὅστις ἀναπτύσσει καὶ μεταχειρίζεται ὅσον δύναται γάλλιον τὰς διαφόρους δυνάμεις—σωματικὰς, διανοητικὰς καὶ ψυχικὰς—τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ διὰ τὰς ὁποίας θὰ δώσῃ μίαν ἡμέραν λόγον.

Τὴν σήμερον τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἡ καλλίστη μὲρφοσις τῆς νεολαίας εἶναι ἡ Ἀγγλία. Ἐκεῖ εἰς τὰς οικογενείας, εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δύο μεγάλα τῆς Πανεπιστημίου, ἡ σωμασκία συνοδεύει πάντοτε τὴν μάθησιν. Εἰς τὰς μεγάλας σχολὰς τῶν παιδίων ὑπάρχουν ἐκτεταμένα οἰκοπέδα πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλόης παίζουσι τὰ διαφόρα των παιγνίδια—τὸ κρῖκετ, τὴν ποδοσφαίραν, κτλ.—τὰ ὁποῖα ὠφελοῦν καὶ εἶναι συνάμα εὐχάριστα. Εἰς τὰ Πα-

νεπιστήμια τὸ ἴδιον πρὸς τούτοις ἢ κωπηλασία συνεθίζεται, ὑπάρχουν δὲ γυμναστήρια—κτίρια ὠραία ἐμπεριέχοντα ὅλα τὰ μηχανήματα τὰ ὅποια ἢ ἐπιστήμη ἠδυνήθη νὰ ἐφεύρη πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ ὅλου συστήματος βλέπομεν τοὺς νέους *Αγγλοὺς ὑγιεῖς, εὐρώστους, «παλληκάρια», καὶ ἂν καὶ δὲν ἦναι τόσοσ φοβερῶς πολυμαθεῖς ὅσοσ οἱ παχῆς καὶ δυσπεπτικοὶ Γερμανοί, ἔχουν τὸλάχιστον ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις διὰ νὰ διαῖχον ζοῶν πρακτικὴν καὶ ὠφέλιμον, καὶ πρὸς τούτοις κρίσιν ὀρθὴν καὶ σοβαρὰν.

Πόσον διάφορο εἶναι ἀπὸ τοὺς ἰδιόκους μας νέους, οἵτινες ἀμελοῦντες τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ παρασυρόμενοι εἰς τὰς κακὰς διασκεδάσεις καὶ ἀσχολίας, γίνονται μὲν ἐνίοτε πολυμαθεῖς, ἀλλὰ συγχρόνως γίνονται καὶ ἀπιστοὶ καὶ βάρθυμοι, ἀνθρωποὶ τῆς θεωρίας καὶ τῶν λόγων, καὶ ὄχι τῶν ἔργων, πρακτικοὶ!

Συμβουλευόμεν λοιπὸν τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ἔχουν ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ νὰ μὴ ἀμελοῦν τὸ σῶμά των εἴτε χάριν τοῦ νοῦς εἴτε δι' ἄλλον τινὰ λόγον. Ἡ συγνή καὶ τακτικὴ ψυχρολουσία εἶναι ὠφελιμοτάτη διὰ τὴν ὑγίειαν. Τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια καταγίνονται εἰς μελέτην πρέπει νὰ γυμνάζουν καὶ τὰς σωματικὰς των δυνάμεις, εἴτε εἰς παιγνίδια ζωηρά, εἴτε εἰς περιπάτους, εἴτε εἰς κηπουρικὴν εἴτε εἰς ἄλλην τινὰ ἀσχολίαν ἐξω τῆς οἰκίας. Οἱ μαθηταί, ἐὰν δὲν ἔχουν γυμναστήριον πρόχειρον, ἄς κάμνουν συγχῆς ἐκδρομὰς, ἢ κωπηλασίαν, ἢ ἵππασίαν, ἢ ὅτι ἄλλο τοῖς εἶναι δυνατὸν. Αἱ μαθήτριάς ἄς ἐξέρχονται τακτικῶς εἰς μακρὸν περίπατον εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ ἀναπνέωσι καθαρὸν ἀέρα, καὶ ἄς περιπατοῦν ζωηρῶς, διότι τὸ ἄψυχον καὶ νεκρὸν βῆμα τὸ ὅποιον βλέπομεν εἰς πολλὰς κυρίας ἐν Ἀθήναις πρὸ πάντων, δὲν ὠφελεῖ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος οὔτε ἀναπτύσσει τὰς δυνάμεις.

Τελευταίον, πρέπει καὶ οἱ γονεῖς νὰ ἔχουν ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ νὰ συντελοῦν καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων των. Μὴ βιάζετε τὰ παιδιὰ εἰς ὑπερβολικὴν μελέτην, διὰ νὰ «περάσουν γρήγορα» τὴν δεῖνα τάξιν ἢ τὸ δεῖνα σχολεῖον. Ἐνθαρρύνετε ἀφ' ἑτέρου τὴν σωμασίαν ὑπὸ ὅποιανδήποτε μορφήν, ἥτις εἶναι πρόχειρος, ἐξέρχεσθε δὲ μετὰ τῶν θυγατέρων σας τακτικὰ διὰ νὰ πέρνουν τὸν ἀέρα καθὼς εἶπομεν ἀνωτέρω.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν ἐλπίζει ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ληθῇ γενικὴ πρόνοια καὶ περὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως τῆς νεολαίας μας, θὰ συσταθῶν γυμναστήρια, θὰ ὀργανισθῶν ἀγῶνες ἀ-

θλητικοὶ κτλ. Ἐν τῷ μεταξύ δυνάμεθα πάντες νὰ ἐπιταχύνωμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τῆς ἀταμι-κῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ ἰδίου ἡμῶν παραδείγματος.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Λουμᾶ.

(ὕπὸ Α. Πάρασχου 1877.)

Παιδί πουλάκι ἐπιάσες τοῦ κάμπου εὐτυχεσμένε,
Καὶ σο' ἐπράσα ἴσ' ἀπ' τῆς χαρᾶς φωνάζεις τὴν πολλὴν σου.
Καὶ κλαίει τώρα σὸ κλουβὶ τὸ μαῦρο, σκλαβωμένε,
Καὶ παίρνει τὸ παράπονον τραγοῦδ' ἢ ἀκοή σου.

Ἀπὸ καιρὸ τὸ μάτιζας στὴ ἀνθηρὴ φωλιὰ του,
Καὶ τῆς φωνῆς του ἄκουες τοῦ στίχει παραδῶσαι,
Ἐξαπλωμένον ἄφωνο, σὸ δένδρον ἀποκάτου,
Γιὰ νὰ μὴ τύχη καὶ σὲ δῆ καὶ τῆς σκλαβιάς γυτώσῃ.

Ἄχ! τὸ πολὺ ὡς αὔριον ἄκουὸς τὸ λάλημα του,
Καὶ γιὰ χαρὰ τὴν μικρὴν ἢ γνώμη ἢ ἀναπνοή σου.
Καὶ μέσ' ἀκόμη σὸ κλουβὶ τοῦ κόβει τὰ φτερά του,
Νὰ μὴ πετάξῃ πρὸ ψηλὰ κ' ἀπὸ τὴν κεφαλὴ σου.

Πῶς νὰ τὸ βλέπῃς ἡμπορῆς ἀπελπισιὰ γεμάτο,
Τὸ ράμφος του ε' ἀδύνατο σὸ σῆμα νὰ ματώσῃ,
Νὰ τρέχῃ κ' εἰς ταῖς τέσσαρας γωνίας ἀπάνω κάτω.
Μὲ τέτοια θλιβερά φωνή,.... Αὐτὸ σὲ ξεφαντώνει;

Καὶ ὅμως τὸ μικρὸ κλουβὶ τὰ χερίά σου στολίζουν,
Μὲ τοὺς παληροὺς καὶ πρώτους του συντρόφους, τὰ λουλούδια.
Μὰ ὅλ' αὐτὰ τοῦ λειβαδιοῦ τ' ἀγέρι δὲν ἀΐζουν,
Οὔτε σὲ λόγγου φύλλαμα τὰ βραδυνὰ τραγοῦδια.

Δὲν ξέουσαι ὅτι προσευχὴ καὶ λει ουργιὰ καλοῦνε,
Τὸ λάλημα μικροῦ πουλιοῦ ποῦ φέρνει ὁ ἀγέρας;
Ἄχ! τὰ μικρά του ἀπὸ σὲ τὰ σκλάβο σου ζητοῦνε.
Γιὰ σὲν αὐτὸ εἶναι πουλί, ὅμως γι' αὐτὰ πατέρας.

Πατέρες εἶν' καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς δικούς μας μοιάζουν'
Καὶ τὰ μικρά τους νὰ πετοῦν μανθάνουν στὸν ἀγέρα,
Κάθ' ἡμέρα ποῦ περνᾷ τὸν Ἰλλᾶτον νὰ δοξάζουν,
Καὶ μὲ τραγοῦδια συμβουλὰς τοὺς δίδουν νύχτα μέρα.

Καὶ καταβαίνουν τὴν αὐγὴν ἀπὸ τῆς ζεστῆς φωλιὰς τους,
Νὰ βροῦν σπειράκι σιταριοῦ νὰ θρέψουν τὰ μικρά τους.
Νὰ μεγαλώσουν, νὰ γενῆ τὸ ἀπαλό τους χνούδι,
Δυὸ ταξειδάρικα φτερά καὶ ἢ φωνὴ τραγοῦτι.

Κάθε πουλάκι θ' Θεὸς τὸ εὐλογεῖ τοῦ δίνει,
Τὸ σιταράκι ποῦ στὴ γῆ ὁ θεριστῆς ἀρίνει,
Γιὰ ὅλα ὁ καλὸς Θεὸς ἀπὸ ψηλὰ φροντίζει,
Καὶ τῆς μικρότερης φωλιὰς μ' ἀγάπη τὴν στηρίζει.

Ἔβρεις; γιατί ὁ σκλάβος σου σὲ φαύγει καὶ φωνάζει,
Καὶ πάλι γιατί στίκεται, προσέχει καὶ στενάχει;
Ἄχ! τὰ μικρά του π' ἄφησε ἀκούει καὶ τοῦ λένε,
«Ἔλα πρὶν νὰ ποθᾶνωμεν πατέρα μου!» καὶ κλαῖνε...

Κλεισμένον δὲν ἔμπορεῖ τροφὴν νὰ φέρῃ στὴ μητέρα,
Γιὰ νὰ τὰ θρέψῃ στὴ φωλιὰ ποῦ μένει νύχτα μέρα.
Καὶ τὰ μικρά της μ' ὄλη της τῆς ζεστῆς δὲν θὰ ζήσουν,
Τὶ κρίμα ν' ἀποθάνουνε περιχού νὰ κελαδήσουν!

Παιδί! τὸ βόδον μύριζε, μ' ἀπάνω μὴ ἀπλώνης,
Καὶ τὸ πουλάκι ἄκουγε χωρὶς νὰ τὸ σκλαβῶνῃ.
Γιατί ἀπ' ὅλα μοναχὰ τὸ ἴδιόν μας χέρι,
Κ' ὅταν χαιδεύῃ μαλακά, κακὸ νὰ κἀνῃ ξέρι.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Πολυποικίλος χρήσις τοῦ βαμβακοσπόρου. Δὲν ὑπάρχει προϊόν, φυτικὸν ἢ ζωικόν, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς τὴν σποικιλίαν χρήσεων ὡς ὁ σπόρος τοῦ βάλσαμου, ὅστις μέχρι προχθὲς ἀκόμη ἐθεωρεῖτο καὶ ἐκαίετο ὡς ἀχρηστός. Ἀνεκαλύφθη ὁμως ὅτι ἦτο καλὸς διὰ *λεπασμα* τῶν ἀγρῶν καὶ ἤρχισαν οἱ γεωργοὶ νὰ τὸν μεταχειρίζονται ὡς *κοπρίαν*. Κατόπιν εὐρέθη ὅτι ἦτο *τροφὴ θρεπτικὴ* διὰ τὰ κτήνη καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὰ ὡς *τοιαύτη Μετ'* ὀλίγον ἀπεδείχθη ὅτι παρείχε καθαρὸν ἔλαιον 35 γαλόνια εἰς ἕκαστον τόνον, δηλ. περί τὰς δέκα ἐπι τοὺς ἑκατόν, ἀξίας εἰς ἀκατεργαστὸν κατάστασιν 70 φράγκων, ἢ 200,000,000 φρ. δι' ὅλον τὸ προϊόν τοῦ βάλσαμου τὸ παραγόμενον εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἔλαιον τοῦτο καθαρίζομενον πωλεῖται 5 φρ. τὸ γαλόνιον ἢτοι τὰ χίλια δράμια, εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν οἱ ἔχοντες ἑλαίας θέτουσι ἡμίσειαν ὀκτὼν τοῦ ἔλαιου τούτου ἀκατεργάστου εἰς τὴν ῥίζαν ἐκάστου ἐλαιοδένδρου, διὰ νὰ τὰ προσυλάτῃ ἀπὸ τὰ φύγη τοῦ χειμῶνος. Ἐκ πείρας εὐρέθη ὅτι εἰς τόνος βαμβακοσπόρου ἦτο καλλίτερον *λεπασμα* διὰ τοὺς ἀγρούς καὶ καλλιτέρα τροφὴ διὰ τὰ κτήνη μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἔλαιου, παρὰ πρότερον, καὶ ὅτι τὰ κελίφη τῶν τοιούτων σπόρων ἦσαν ἢ καλλίστη ὕλη πρὸς θέρμανσιν τῶν ἀπομηχανῶν, αἱ ὁποῖαι ἐεργάζοντο πρὸς ἐκθλίψιν τοῦ ἔλαιου ἐκ τῶν σπόρων Ἀκόμη ἡ στάκτη τῶν κελιφῶν ἐπωλεῖτο διὰ τὴν πότασάν της εἰς ὕψιστην τιμὴν εἰς τὸ ἐμπόριον, ὅλα δὲ τὰ ἀπορρίμματα εἶναι ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν τοῦ καλλίστου καὶ καθαροτάτου εὐώδους σάπυου! Τοιαύτη καὶ τοσαύτη ἡ χρησιμότης τοῦ φυσικοῦ τούτου προϊόντος ἢ Ἐφ. τῶν Παίδων εὐχεται νὰ μῆδῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ βαμβακόσπορος παρέχει τὰς ὠφελείας ταύτας εἰς τὴν χώραν.

— Τὸ εὐτυχέστατον παιδίον εἰς ὅλον τὸ βασίλειον. Μία φορὰ καὶ ἓνα καιρὸν ἦτο ἓνας βασιλεὺς, ὅστις εἶχε ἓνα μονακριβὸν παιδίον τὸ ὁποῖον φυσικὰ ὑπεραγαποῦσε. Τοῦ ἔδωκε δὲ ὠραῖον δωμάτιον νὰ κατοικῇ καὶ ζωγραφίας καὶ παιγνίδια καὶ διασκεδάζῃ. Τοῦ ἔδωκε ἓνα πουλάρι νὰ καθαρολιεύῃ καὶ μίαν μικρὰν λέμβον νὰ κωπηλατῇ εἰς μίαν ὠραίαν λίμνην καὶ δούλους νὰ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ ὑπηρετοῦν. Τοῦ ἐπρομήθευσε διδασκάλους διὰ νὰ τὸν διδάσκουν, ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ τὸν κάμῃ καλὸν καὶ μέγαν.

Ἄλλ' ὁμως μὲ ὅλα ταῦτα τὸ βασιλόπουλον δὲν ἦτο εὐτυχές, περιεφέρετο δὲ συνωρρωμένον καὶ πάντοτε ἐπεθύμει πράγματι, τὸ ὅσον δὲν εἶχε. Τέλος μίαν ἡμέραν μάγος τις ἦλθεν εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἰδὼν τὸ παιδίον ἡμερολογικόν, εἶπεν εἰς τὸν βασιλεῦα. Ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ κάμω τὸ παιδί σου εὐτυχές, ἀλλὰ θέλω νὰ μοὶ δώσῃς 100,000 φράγκων. Ἰδοὺ τα—εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἀμέσως τοῦ τὰ ἐμέτρησε. Τότε ὁ μάγος ἐπῆρε τὸ παιδίον εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἀφοῦ ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις ἐπάνω εἰς ἓνα χαρτάκι, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ παιδίον καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀνάψῃ λύχνον καὶ ἀφοῦ τὸν ἀνάψῃ νὰ κρατήσῃ τὸ χαρτάκι ἐπάνω ἀπὸ τὸ φῶς καὶ θὰ εἶδῃ τί ἦτο γραμμένον. Νὰ τὸ κάμῃς καὶ θὰ ἦσαι εὐτυχής. Ταῦτα εἶπὼν ὁ μάγος ἔγεινεν ἄφαντος.

Τὸ παιδίον ἔκαμεν ὅπως ὁ μάγος τοῦ εἶπε, διὰ τῆς βοήθειας δὲ τοῦ λύχνου ἀνέγνωσε τὰ εἶη. — Ἐκάμει μίαν καλωσύνην εἰς κἄποιον πᾶσαν ἡμέραν καὶ θὰ ἦσαι εὐτυχής. Τὸ παιδίον ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ μάγου καὶ ἔκτοτε κατεστάθη τὸ εὐτυχέστατον παιδίον εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ βασίλειον!

Ἄγαπητοὶ μικροὶ μου φίλοι, κάμετε καὶ σῆς ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐπραε καὶ ἐστὶ βέβαιον, ὅτι θέλετε εἶσθαι εὐτυχεῖς!

* Ὁ λαμπρότατος τάφος ἐν Ἀγγίᾳ εἶναι τοῦ Δουκὸς τοῦ Χάμιλτον, εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Χάμιλτον. Ἐστίχιστος δὲ 4,500,000 φρ. Παριστὰ δὲ τὸ φρούριον τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ἐν Ρώμῃ. Αἱ πύλαι εἶναι ὡς αἱ πύλαι τοῦ Γκιβέρτη ἐν Φλωρεντίᾳ, τὸ δὲ φέρετρον τοῦ Δουκὸς εἶναι περικλεισμένον ἐντὸς Αἰγυπτιακῆς σαρκοφάγου κατασκευασμένης ἐκ μαύρου μαρμάρου, μεταφερθέντος ἐξ Ἀλεξανδρείας.

— Βαρβὰ παράσημα Ὁ ἀποθανὼν αὐτοκράτωρ Γου*

λιέμος ἔφερε πάντοτε τὸ σιδηροῦν παράσημον καὶ τὸν σταυρὸν τῆς ὕψιστης τάξεως τοῦ Μέλανος Ἄετος.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ ἐπίσης φέρει τὸ παράσημον τοῦ Χρυσοῦ Ἄετος, διότι τοιοῦτος εἶναι ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Τάγματος, εἰς τοὺς ἀνήκοντας εἰς αὐτὸ νὰ φέρουν τὸ παράσημον τοῦτο πάντοτε.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἐπίσης εἶναι ὑπόχρεως νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὑπόκειται δὲ εἰς ποινὴν ἂν παραβῇ τὴν διατάξιν ταύτην.

Διὰ τὰ δυνηθῶν νὰ φέρουν διὰ τὰ παράσημα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐδόθησαν παρὰ διαφόρων, ὁ πρίγκιψ Βίτμαρχ ἢ ὁ Κόμης Μόλτκε θὰ ἀπαιτεῖτο νὰ ἔχουν στήθος 30 πούδων τὸ πλάτος! νὰ ἔχουν δὲ τεραστίαν δύναμιν διὰ νὰ φέρουν τὸ βῆρος τούτου μετάλλου!

Ἄλλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ἐξεδούθη ἑκατομμύρια διὰ τὴν κατασκευὴν παρασήμων, ἀργυρῶν, χρυσῶν κλ., τὰ ὁποῖα ὡς ἡγεμόνες καὶ κυβερνήται δωροῦν εἰς διάφορα πρόσωπα, ἢ ἐπὶ τὸ πολὺ ἀναξίως. Μόνον αἱ Ἠνωμένας Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς οὕτε κόπτουν τίποτε παράσημα, οὕτε ἐπιτρέπουν τοὺς ὑπαλλήλους; τῶν νὰ δέχονται ταῦτα ἀπὸ ἔθνους ἡγεμόνας ἢ κυβερνήσεις; Ἐσχάτως ἡ παρασημορορία ἐπέξεσθη καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Ἔως μετ' ὀλίγον νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰ παῖδια.

— Ἐξεδόθη τὶς μηχανικὸς, καλούμενος Ρίτσεφ, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Δημοτικὴν ἀρχὴν τῶν Παρισίων νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὴν πόλιν ἀνεξάντλητον ποσότητα ὕδατος ἐκ τῆς λίμνης Νεουφ-σατέλ ἐν Ἑλβετίᾳ, ἣτις ἀπέχει ἀπὸ τοῦ Παρισίου 312 μίλια ἀντὶ 16,000,000 φρ.

— Γραφικὸν κανόνες τῆς ἀγαθοεργείας. Τί εἶπεν ὁ Χριστὸς περὶ τοῦ δίδειν;

Εἶναι μακαριώτερον τὸ νὰ δίδῃ τις παρὰ νὰ λαμβάνῃ (Πράξ. κ' 35).

Ποῖον δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός;

Τὸν ἰσχυρὸν δότην (Β' Κορινθ. θ' 7.).

Πῶς ἐλάβομεν καὶ πῶς πρέπει νὰ δίδωμεν;

Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. (Ματθ. Γ' 8.).

Πῶσον πρέπει νὰ δίδωμεν;

Ἐκαστος θέλει δίδειν κατὰ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν εὐλογίαν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, τὴν ὅποιαν σοὶ ἔδωκε. (Δευτερον. 4^α. 17.).

Πότον ὑπεσχέθη ὁ Ἰακώβ νὰ δίδῃ;

Ἐκ πάντων ὅσα μοὶ δώσῃς τὸ δέκατον θέλω προσφέρει εἰς σέ. (Γενεσ. 27^α. 22.).

Πῶς γίνονται ἀποδεκτὰ τὰ δῶρά μας;

Ἐὰν προῦπαρξῇ ἡ προθυμία, εἶναι τις ἀπροσδόκητος καὶ ὅσα ἔχει, οὐχὶ καθ' ὅσα δὲν ἔχει. (Β' Κορινθ. 7^α. 12.).

Πῶς πρέπει νὰ τιμῶμεν τὸν Κύριον;

Τίμα τὸν Κύριον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σου καὶ ἀπὸ τῶν ἀπαρχῶν πάντων τῶν γεννημάτων σου (Παροιμ. γ' 9.).

Τί λέγεται περὶ ἐκείνου, ὅστις ἐλεεῖ τοὺς πτωχοὺς;

Ὅστις ἐλεεῖ πτωχὸν θανατίζει εἰς τὸν Κύριον καὶ θέλει γείνει εἰς αὐτὸν ἢ ἀνταπόδοσις αὐτοῦ. (Παροιμ. 17^α. 17.).

Πῶσον συχνὰ πρέπει νὰ δίδωμεν;

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἕκαστος ἡμῶν ὡς ἐναποθέτῃ παρ' ἑαυτῶ θησαυρίζων, ὅτι ἂν εὐσπῇ. (Α' Κορινθ. 16^α. 2.).

Ποῖα ὑπόσχεσις δίδεται εἰς τὸν ἐπιβλέποντα τοὺς πτωχοὺς;

Μακάριος εἶναι ὁ ἐπιβλέπων τὸν πτωχόν· ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως θέλει ἐλευθερώσει αὐτὸν ὁ Κύριος. (Ψαλμ. 112.).

Πότον τὸ μέγιστον δῶρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον;

Ὁ Θεός· τὸσον ἡγάπησεν τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν υἱὸν τοῦ τὸν μονογενῆ, ὥστε πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν νὰ μὴ χαθῇ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. (Ἰωάν. γ' 16.).

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τί συμβαίνει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ποῦ λέγεται τοῦτο;
2. Τί λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ἐλπίζοντας μεταβολὴν καταστάσεως εἰς τὸν μέλλοντα κόσμον καὶ ποῦ τὸ λέγει;
3. Ποῖος εἶναι ὁ μόνος καιρὸς προτομομασίας διὰ τὸν ἄνθρωπον;